

ste keer wordt aangehouden door een zwaarbewapende patrouille. Maar meestal zijn het dienstplichtige soldaten die verlegen zijn om een praatje. Je went snel aan de wegversperringen, de soldaten en de tanks. In feite wordt de situatie in Colombia pas zorgelijk als je geen soldaten meer ziet.

Zoutvlaktes

Het Andesgebergte is de ruggengraat van Zuid-Amerika. Als je via het Titicacameer Bolivia binnenkomt, strekt La Cordillera Real met zijn besneeuwde pieken zich als een reuzenmuur voor je uit. Bolivia is veruit het mooiste land langs de route. Grote gebieden zijn ongerept en de indianen, die zestig procent van de bevolking uitmaken, geven letterlijk kleur aan het land. Nadeel: er lopen slechts drie geasfalteerde wegen

door Bolivia, dat twintig keer de omvang van Nederland heeft.

De Pan-American Highway loopt vanuit La Paz grotendeels over de Altiplano, de Boliviaanse hoogvlakte, die soms tot 4500 meter hoogte stijgt. De weg bestaat tot even voorbij de stad Oruro uit asfalt. Daarna verandert de ondergrond in een stofspoor dat door riviertjes leidt. Twaalf uur lang hobbelt de motorfiets door een grimmig maanlandschap met droge rotsen, kraters en doffe dorpen als Coroma en Chita. Niet ver hier vandaan, in het gehucht San Vicente, sneuvelden honderd jaar geleden de *outlaws* Butch Cassidy en de Sundance Kid. Zonder al te veel voorstellingsvermogen kun je het tweetal door het landschap zien galopperen. Bij de plaats Uyuni ligt een hoogtepunt voor motor-

uit&thuis

Authentiek: Kuna-indianen bij de eilandengroep San Blas.

■ PAPIEREN

Reizen langs de Pan-American Highway is wat papieren rompslomp betreft verrassend eenvoudig. Je hebt als in Afrika geen duur carnet nodig om je voertuig in te voeren. Een origineel kentekenbewijs volstaat. De invoerdocumenten zijn in alle landen gratis, en visa zijn voor Nederlanders in geen enkel land nodig.

■ VERVOER

Een ideaal vervoersmiddel bestaat niet. Onderweg kom je allerlei groepen tegen: fietsers, backpackers, maar ook echtparen met een Lelijke Eend. Met een motorfiets ben je hot. De vrouwen vinden je sexy en stoer, terwijl de mannen bijna uit respect voor je op de knieën gaan.

■ REGELS

In de regel maak je zo min mogelijk ver-

keersovertredingen. Vooral in landen als Mexico en Peru is de politie zeer happig op buitenlanders die de fout in gaan. Maar laat je niet te snel imponeren door het gezag. In de regel wil de politie niet te veel heisa met buitenlanders. Wat extra zakgeld als aanvulling op het karige loon volstaat. Kortom, wie wordt gesnapt, doet er het beste aan om glimlachend af te dingen.

■ BOOTTOCHT

Als je van doorzettenden en avontuur houdt, is elk traject te doen. Met uitzondering van de Darien Gap, een strook oerwoud tussen Panama en Colombia. De ondergrond is te zompig voor een asfaltverbinding. Dat betekent de motor inladen in Panama-Stad in het vliegtuig of een boot zoeken. Dat laatste is aan te bevelen.

De boottocht van Panama naar Cartagena in Colombia duurt vijf dagen en is een van de hoogtepunten van de reis. Passagiers gaan in de buurt van de eilandengroep San Blas twee dagen voor anker bij een van de vele verlaten bountyeilandjes.

■ TIJD

De route is snel af te leggen. Een Amerikaan heeft het record, hij stond met zijn motorfiets in minder dan een maand tijd in Ushuaia. Of hij iets van de landen heeft meegekregen, valt te bezien. Een half jaar is een mooie tijd. Paul van Hooff ging uit van een jaar, maar had het on the road zo naar zijn zin dat hij drie jaar onderweg was. Meer *do's* en *don'ts* over de verschillende landen langs de Pan-American Highway: www.go-panamerican.com

rijders: de zoutvlaktes, 12.106 vierkante kilometers groot. Op een hoogte van 3600 meter rijdt je door het witte niets.

La Ruta 40

Bij de grensovergang in La Quiaca in Argentinië wijst een bord je haarscherp op de feiten: Ushuaia, 5121 kilometer. Gelukkig zijn de wegen geasfalteerd. Een groot deel van de reis gaat over de mythische Ruta 40. De route dankt zijn bekendheid aan Che Guevara. Hij scheurde er samen met zijn reisgenoot Alberto Granado in '53 rond op een Norton 500, La Poderosa. Het landschap in het noorden van Argentinië is afwisselend. Het ene moment rijdt je door een rood western-berglandschap, honderd kilometer verder heb je het gevoel door de Zwitserse Alpen te koersen.

Meer naar het zuiden in Patagonië wordt het vlakker en steekt de wind op. Men zegt dat de wind uit het westen komt. In dit geval komt hij van alle kanten, behalve van achteren. Hoe verder naar het zuiden hoe meer hij aan kracht wint. Op een gegeven moment gaat hij zo te keer dat de motor een bocht wordt uitgeblazen, zo een greppel in.

Het laatste traject, het schiereiland Vuurland. De tanden gaan nog één keer op elkaar. De wind is frontaal, en de regen tikt ijskoud tegen het gezicht. In de punt klimt de motorfiets voor het laatst een bergketen over en daalt dan naar beneden, Ushuaia in. Ushuaia, de zuidelijkst gelegen stad op aarde, oftewel het einde van de wereld. De stad betekent ook het einde van de reis én van het beste deel van mijn leven. ■